

θεῖνος κύων

Δ. Ι. Ε. Ε. 6 σ. 413, 207

Ρονταύης

16^{ος} αἰ.

Ἦν Πεννησίαν ὠρμηθεν δα' τὰ σολεμύση.
Ὁ δὲ θυγάτηρ οὐδ' ἔρχοντο σπάντον τ' ἄλλοι τούς
καὶ ζήσαν σπύμα του ὅλος με' τ' ἄρματά τους.
καὶ ὁ Ρονταύης ὁ καλὸς με' τὴν ἀρμωσιάν του
να' σπύμαθι, ἔβριμεν τοῦ Τόρμου σπατμάτου.
Ἀκούσας τὴν ἔγρημεν, εἰς αὐτὸν τὸν Ρονταύην
τὰ δόξα του ὁ χαλινὸς ἐμβόσηεν διάνειν
μέσα σὰς χύρας τῶν Τονριῶν μωαίντα με' φουρτσού-
νην,
καὶ σπαρδὸς ζήσεον με' τὴν, τασενωσύνην.
Ὡς τὸν εἶδαν οἱ χροσσιανοὶ μίνοντο σπαρμύτην.

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

